

I

Els poemes, que sovint parlen d'amor entre jocs de paraules, són l'aperitiu de la vida, com el matí ho és del dia. Na Maria no era gaire bona lectora de res, però sí que li tocava anar a comprar. Darrere seu, va entrar en Florencio, amb el seu lloro blau dalt l'espatlla dreta, com el lloro de *Casablanca*. Les portes del súper s'obrien de manera automàtica, com a *Superagent 86*, i sembla que van detectar l'animal ràpidament, perquè no van tenir temps de tancar-se del tot, darrere na Maria. Ella va comprar pa, aigua, llet i xocolata... va pensar en el seu estimat Francesc. Era un bon company de pis i no es podia quedar sense xocolata. A vegades un poc aturadet, però bona persona. Com aquest, en Florencio, que va sortir abans, perquè només va agafar una bossa de pipes. Ves com pensava la gent això del confinament i que podien sortir a comprar... si només compraven una cosa, no entenien gaire l'objectiu d'estar tancats amb pany i clau dins casa. Na Maria ja feia unes hores que vivia aquell matí, un matí que havia vist com en Francesc s'havia llevat sense cap intenció de res.

El confinament preveia un dia molt avorrit. Sense aixecar-se del llit, en Francesc havia navegat per les xarxes socials a través del seu mòbil. Una tal Carla, professora d'un laboratori d'escriptura, havia començat a oferir, aquell mateix dia, píndoles de creativitat per matar l'avorriment. Era el primer dilluns que no es podia baixar al carrer. No la coneixia de res, però aquella veu va engrescar-lo. I no només la tonalitat, sinó també el contingut. Animava a crear un conte des d'una perspectiva diferent. Ell, pobre infeliç, no sabia com fer-ho. Ben ver que li agradava escriure poesia, però en prosa era un inepte. O això creia ell.

S'aixecà, es dutxà, esmorzà... tot amb parsimònia... no volia despertar la parelleta feliç. Quan va dir a la família que compartia pis amb dues dones que eren parella... no

se'n podien avenir. Eren al segle XXI? Se'n feia creus. Encara recordava el diàleg mínim que van tenir després.

-Què?

-Sí.

-No.

-Sí.

-I?

-'Déu!

Va obrir la nevera per agafar un poc de pernil dolç, però una tallada va desfilir fins al congelador, com la poma de Newton. Ell va haver d'obrir la porta amb prou massa per acceleració (força, amb una paraula) i el primer calaix de la part de baix, la que congelava, va obrir-se per accident. Estava ben buit... No, buit no, hi havia un pèsol, com el de Mendel. Què feia un pèsol allà? Va deixar-lo estar.

Va esmorzar de la seva infusió i la seva torrada amb pernil dolç amb la música del silenci, com en aquella cançó de Simon&Garfunkel. Ben segur que encara dormien. Mentrestant, rumiava el primer encàrrec o exercici de na Carla. S'havia d'escriure una petita història a partir del punt de vista d'algú diferent. I ell no feia més que pensar en aquell pèsol solitari del primer calaix. El pensament l'acompanyà tot l'esmorzar. Acabà i va tornar la vaixela bruta a la cuina, va posar-la dins la pica i va veure com una de les dues sortia.

-On vas?

-A treballar.

-Avui?

-Sí, hi he d'anar.

Ell va tornar als seus pensaments. S'havia quedat sol amb na Maria, bé que no es podia fer il·lusions. Si no comptava els gats, que durant tota l'estona de l'esmorzar s'havien arremolinat als seus peus. Ja hi estava avesat, però va estar a punt de no entrar-hi, al pis. La primera idea que li va venir al cap va ser que quatre animals i dues persones era massa cosa per conviure-hi. Però després d'haver vist el pis, va rumiar que no estava tan malament i que tampoc no tenia cap altra opció. Havia de buscar un lloc per viure ben ràpid.

El matí va passar com qualsevol, però ara dins casa, llevat de na Rosa. En Francesc, per aprofitar l'estona, va escriure una història d'un pèsol solitari que vivia en un calaix de congelador. Veia com mai li obrien el compartiment perquè, per una estranya raó, sempre el deixaven buit. Fins que va arribar l'estiu i va descobrir perquè el deixaven sol. Era el calaix dels gelats. O ho seria d'ara endavant. Perquè si ell hi havia arribat, abans ben segur que era de les verdures... que ara romanien a un altre lloc. Així que es va sentir sol, encara que estigués acompanyat. Així soc jo, va pensar en Francesc. Sovint estic sol, encara que estigui acompanyat. La companyia és un estat d'ànim subjectiu. Per aixecar-se l'ànim, se n'anà a la nevera, a la recerca de la seva xocolata, però no n'hi havia. Potser no era una necessitat, però sí un plaer. Havia de baixar al supermercat a comprar-ne. Les seves companyes de pis, tampoc en tenien. O això li va dir na Maria, que s'acabava de llevar i deambulava pel pis amb camisola de dormir. Ell ja havia après a controlar les mirades fugisseres. I si trucava al veí i li'n demanava un tros, de xocolata? Xocolata i amor... impossible. Havia parlat comptades ocasions amb ell. Ves a saber si era diabètic. No calia imaginar-se escenaris fantasmagòrics. Es va vestir, es va posar uns guants liles i una bufanda del Barça per tapar-se el nas i la boca. I si era del Madrid? Va deixar la bufanda i va posar-se una gavadina com la de l'inspector Gadget. Semblava un depravat sexual a l'hora de mostrar la titola, però era una situació excepcional. Va sortir de

casa i va tocar a la porta. Abans de sortir-ne, na Maria se l'havia mirat amb uns ulls esbatanats. Ves a saber quins pensaments recorrien aquell cervell.

Al primer be no contestava ningú. De cop, a l'altre apartament del mateix replà (n'eren quatre), un gos es va posar a lladrar i una veu femenina l'amonestava. Ell va tornar ràpidament a casa, va seure's al sofà i va pensar com podia llevar-se el delit de la xocolata, però no podia i va començar a avaluar quin era el millor itinerari per anar fins al supermercat. Tot això ho va pensar mentre els gats del pis l'envoltaven i na Maria no parava de riure. Malgrat la felicitat momentània, un dels gats, amb l'enrenou provocat pel gos i la tornada d'en Francesc, havia llançat una estatueta a terra i s'havia fet bocins. Na Maria estava un poc furiosa i va escridassar en Francesc. Ell va tenir prou temps per pensar en el seu recorregut, així i tot. Primer havia de decidir si baixar per l'escala o per l'ascensor. Era millor fer-ho per l'escala. A l'ascensor havia de pitjar alguns botons que potser un infectat per coronavirus havia tocat. A l'escala no calia tocar la barana. Encara que duia guants, entraria en contacte amb les mínimes superfícies possibles. I com obriria la porta del carrer? Amb el colze i una puntada de peu. Va sortir de l'apartament, amb la veu de na Maria menjant-li les orelles, i, gairebé per art de màgia, va sortir al carrer i va respirar aire pur. Va fer un esternut. El pensament tòxic del coronavirus va planar per un segon damunt la seva testa. Però quan va veure que un raig de sol l'havia enlluernat, va respirar tranquil. Des de sempre, el sol el feia esternudar. En un acte de solidaritat (havia sentit per la televisió que un havia d'estar en contacte amb menys de tres persones cada dia, i ell ja convivia amb dues persones), va decidir quedar-se palplantat uns quants minuts, per absorbir prou vitamina D. Durant aquell temps va conscienciar-se que la xocolata només era un capritx, va girar cua i es va tornar a enclaustrar. Tot pel bé de la humanitat.

-Has estat molt ràpid.

-Maria, no cal arriscar-se per un trossiu de xocolata.

-Ben ver.

En Francesc va anar a la seva habitació i va obrir un calaix de l'armari. Avui era el dia dels calaixos. No sabia dir-ne el motiu, però ho era. Va trobar-hi una llibreta. L'havia comprat a València, feia uns anys, en un museu. A la portada hi havia una casa, de la qual sortia un fil que havia atrapat una lluna. A dalt hi havia unes lletres: "Quadern de reflexions, pensaments i desitjos". Va fullejar-la. Hi havia escrits seus. I versos de Petrarca, de Gabriel Ferrater, de Màrius Torres, de Blai Bonet, de Vicent Andrés Estellés, de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, de Joan Salvat-Papasseit, de Federico García Lorca, d'Eugenio Montale... Després, com per un divertiment, recorda, mentre el contempla, haver escrit un poema mediocre sobre la prostituta que es va follar una vegada Maquiavel, que li podia l'alè, i no va poder besar-la als llavis. I, fluixet, va llegir-lo: "Tenia el cony/ humit/ i la saliva/ blanca./ Després de tot,/ vaig besar-la/ al front." Per uns segons, ell va ser Maquiavel. Sempre havia pensat que la gent equivoca les coses. Que això de dir maquiavèl·lic com a sinònim de malvat no feia justícia a aquell savi, li agradessin o no les putes amb halitosi. Va escriure aquell poema l'estiu passat, se'n recorda bé, quan la seva parella (ja pot anomenar-la ex, però encara se'n resisteix) gaudia per paratges italians. I ell, com un capsigrany, va quedar-se a casa, cuidant del gos. L'única manera de ser amb ella era italianitzant-se durant aquelles setmanes, per això va caure en el parany de llegir Maquiavel i Eugenio Montale. La resta de cites eren escrites durant la primavera, encara amb la seva companyia.

Mentrestant, na Maria ajuntava les pecetes de l'estatueta llançada a terra per en Galileo, el gat més jove que havia entrat a la llar. Quan va poder ajuntar totes les peces, semblava més la sargantana guadiniana que no un gat mirant cap al cel. La seva mare estava enamorada de l'amfibi del Parc Güell. Feia temps que no dormia amb el pare.

Na Maria confiava que el felí de veritat no es carregués un altre cop el de mentida. Aquella tasca va fer-la amb els regruixos secs, que va haver d'humitejar amb un poc d'aigua, d'un pot buit de cola. Hauria de baixar a la ferreteria a comprar-ne més, per si en Leonardo, na Julieta o Lady Macbeth feien caure una altra estatueta. Va tornar a l'habitació, es va acabar de vestir, va posar-se els guants, la mascareta i...

-On vas?

-A comprar un poc de cola.

-Trobés que això és imprescindible?

-Sí.

-Jo crec que no.

-Tu no entens cap dona: ni la que et va deixar, ni la que et va parir ni les que viuen amb tu.

Ell es va quedar mut i ella va sortir al carrer. Cap mascle li havia de dir què havia de fer. Al costat del súper, hi havia la ferreteria. Hi va comprar l'únic pot de cola que quedava, molt gros. S'hi va resignar. No en volia tanta, però era l'únic. Què passava? Devia ser per l'enclaustració del coronavirus, que estimulava els passatemps casolans, com el modelisme, amb cola per enganxar les múltiples peces.

-I vostès no haurien d'estar tancats?

-Sí... -li va respondre n'Eugènia, la propietària.

Era un sí inacabat... No eren de primera necessitat, però sí de sang alcaldable... i això, en aquell poble, valia molt més que qualsevol decret de confinació.

Després la va atendre na Rosa, amb una mirada preocupada i resignada, però un xic lluminosa. Es tocaren els guants amb una mà, mentre que amb l'altra na Rosa li va regalar una atzavara petitona dins un test també petit. Era un reflex del seu amor, car es van declarar aquest sentiment aixoplugades per una atzavara gegant, a l'ombra de

l'ermita del poble, alçada dalt d'un turó, des d'on van veure el futur on s'acabava la mirada. Tot aquell paisatge i el record s'encabia dins aquella planta, i també el present.

-No vinguis tard avui!

-No.

Na Maria va posar l'atzavara i el pot de cola dins la bossa negra que portava, una bossa d'aquestes que et regala el banc per portar la tovallola quan vas a la piscina.

II

Després de la compra de pa, aigua, llet i xocolata; Na Maria va sortir del súper i, al passadís de l'entrada de l'edifici, va trobar una harmònica a terra i se la va posar dins la bossa. Quan va entrar a casa, va pensar que l'instrument musical devia estar ple de microbis. Va decidir omplir una olla amb el pot de cola, l'atzavara i l'harmònica. Volia bullir-ho tot. Sort va tenir que estava mirant la televisió quan va sentir un pet com un aglà.

-Què ha estat això? -va cridar en Francesc des de la seva habitació.

Na Maria es va posar a netejar la cuina.

-Espera, que t'ajudo.

-No cal que m'ajudis, que ha estat culpa meva.

-Però a qui se li acut?

-A mi, ves per on...

En Francesc, amb els seus rampells de posar els punts sobre les is, de vegades l'exasperava.

-Seu i mira la tele.

-Qui et creus per donar-me ordres?

-No és una ordre, és una recomanació.

-Digues-ho com vulguis, merda de banastre. I jo t'he comprat la xocolata...

-Què?

-Res, idiota.

-Això sí que ho he entès.

-És clar.

-No tothom té un pare com tu, que ha estat col·laborador de l'Institut d'Estudis Catalans.

Ell li ho va dir per fotre. Sabia que ella no suportava que li recordessin l'herència familiar. Ella va continuar netejant i ell, abans de girar cua, va buscar la xocolata i va menjar-ne un trossiu. Tot seguit, el mascle de la casa es va tancar dins el dormitori, sense dormir, però amb la preocupació que na Maria, algun dia, en faria alguna de més grossa i no ho podria contar. Mentrestant, na Maria netejava i, de tant en tant, se li escapava alguna llàgrima. Quan va arribar na Rosa, només un lleu perfum indesxifrable surava per la cuina.

-Què és aquesta olor?

-Quina?

-No la sents, estimada?

-No.

-Francesc, vine aquí!

-Sí?

-Ensuma.

-Què?

-No sents res?

-No.

Na Rosa no va dir res, però va pensar que ja havien començat a perdre el sentit de l'olfacte. És a dir, que, segons havia llegit, era un dels símptomes d'estar infectats per

coronavirus. Així que aquella nit es va quedar adormida al sofà.

-No vens al llit?

-Després. Acabaré de mirar la sèrie.

III

El matí tornava a aparèixer, com el vers que es repeteix a cada estrofa. Na Maria, només despertar-se, havia pensat que na Rosa havia començat a deixar d'estimar-la. Va deixondir-la.

-Rosa!

-Sí?

-Escolta'm...

Na Maria era a punt de plorar.

-Què et passa?

-Tu ja no m'estimes.

-Però... ja ho sé... t'ha de venir la regla.

-No diguis idioteses.

-Doncs per què dius aquestes ximpleries?

-No són ximpleries. O no veig com mires n'Eugènia?

-Però si té vint anys més que jo...

-A tu sempre t'han agradat les més grans.

-És veritat, però no tant.

Na Maria se'n va a la cuina tremolant.

-Maria!

Na Maria es fa l'esmorzar.

-Maria!

Na Maria no respon.

-Maria!

Na Rosa l'agafa per la cintura, se la posa de cara i la besa.

-Què fas?

Na Maria li acabava d'endinsar el genoll en una part del cos.

-Deixa'm. No estic d'humor avui.

-T'has defensat de mi com si fos un home.

-És que t'odio avui.

-Odies els homes, és clar. Però què t'he fet jo?

-Ahir no vas venir al llit.

-Ho sento.

-No, no ho sents. Et conec la veu.

-No, no ho sento. Però tenia por.

-De mi? Ets imbècil.

-Sí, ho soc.

-Si soc jo que hauria de tenir por de tu, exposada allà, a la ferreteria, i la maleïda

Eugènia que no vol tancar.

-Ja saps com són.

-Sí que ho sé... i trucaré a la policia.

-No ho facis.

-No et puc prometre res.

-Avui no.

-Avui no... però si demà continuen oberts, trucaré...

-D'acord.

Na Maria s'acabà de fer l'esmorzar.

-Vols que et prepari l'esmorzar?

-No, Maria, tu fes. Jo em dutxo i després em prepararé qualsevol cosa.

-Has de menjar millor.

-Ho sé.

-Ja saps què ens va dir la metgessa.

Na Rosa s'havia de cuidar, sí. Els ho havia dit la metgessa. Així que va obrir la nevera i va treure'n un cogombre. El va pelar, se'l va tallar a rodanxes i el va salar. Al sandvitx verd hi va afegir crema de formatge amb fines herbes, un poc d'enciam i un tall de tomàquet. Com a beuratge, un tallat només amb un sobret de sucre. Va assaborir la tasseteta amb gran delit. De moment, no li havien prohibit el sucre, però sí que se l'havia de moderar. I va endrapar el sandvitx amb voracitat. Fins que na Maria li va besar la galta.

-Perdona'm.

-Però què dius? Perdona'm tu.

Na Rosa no va acabar d'esmorzar. Els llavis de na Maria feien més bon gust.

-Perdona'm... Me n'he d'anar.

-Sí, ves.

Na Rosa va sortir ràpidament per la porta i na Maria es va quedar emmirallada en el record fugisser. Després d'experimentar el contacte de les pells, li venia de gust un poc de xocolata, així que es va alçar i va obrir la nevera. Va deduir que en Francesc l'hauria guardat al compartiment de dalt de tot de la porta, vora l'ouera, i no es va equivocar.

-Què fas? -li va cridar en Francesc.

-Res -na Maria es va amagar ràpidament un tros de xocolata a la mà esquerra.

-Com que res?

-Mirava què podia fer per dinar.

-Mira, mira.

-No, ja està.

-Ja heu esmorzat vosaltres?

-Sí.

A en Francesc li agradava esmorzar sense destorbs. El coronavirus li havia fet aquest regal. Més aviat el confinament. Perquè quan tots tres havien d'anar a treballar fora, al matí es col·lapsava la cuina, encara que era prou divertit.

Na Maria seia al sofà i pensava... Per què s'havia amagat la xocolata si l'havia comprat ella? Perquè no volia que ell ho sabés. El xocolater era ell, però elles dues sempre li'n preniën porcions més o menys petites.

El matí va passar volant, malgrat el confinament. A ella, entre fer exercici, arreglar-se, netejar i llegir un poc, se li van esmunyir les hores. Ell tampoc no va voler ser menys i va fer un poc de tot, menys exercici. Reconeixia que n'havia de fer més, però les videoconferències de filosofia amb l'alumnat a vegades s'aglutinaven en un mateix matí, i aquell dia va ser així.

A migdia va arribar na Rosa i van dinar tots tres a la taula de vidre, un a cada costat, i la taula tocant la paret pel costat sobrant.

-Hauríem de comprar una taula circular.

-Per què?

-Hi cabríem més, podríem agafar millor les coses.

-Què has d'agafar tu?

-És veritat, Francesc... A vegades dius unes coses.

-Dic el que penso.

-Ja ho pots ben dir.

El dinar va ser un seguit d'estira-i-arronses. O sigui que, per fer el cafè, es van haver de separar. La parelleta al balcó i el mascle, d'un glop ràpid, a la cuina. Ja que hi

era, es va posar a escurar.

-I avui què et passa?

-Res. Per què ho dius?

-Com que t'has posat a escurar tan ràpid...

-Així em distrec.

-Molt bé, com vulguis...

Elles dues passaren al sofà. Van veure juntes el capítol d'una sèrie i, quan van ser les quatre i mitja, na Rosa va tornar al treball.

-Maria, no trobes que hauria de deixar d'anar a treballar?

-Ja li ho he dit jo. Si demà hi torna, trucaré a la policia.

-Ben fet.

Ambdós passaren la tarda com millor van poder. I, a les vuit, van sortir a aplaudir. Era quan tancaven la ferreteria i na Rosa tornava a casa, com si l'aplaudissin a ella. Na Rosa feia un somriure d'orella a orella i, durant el trajecte, també aplaudia. Ells dos la contemplaven des del balcó, en aquell trajecte que no durava més de tres minuts. Per això, moltes tardes, quan tothom ja havia tornat dins casa seva, ells continuaven aplaudint perquè na Rosa encara no havia entrat al seu edifici.

Ja dins casa, na Rosa entrava i feia la besada pertinent a na Maria i, de vegades, una aclucada d'ull com de befa a en Francesc. Ell s'ho havia de prendre bé, tampoc no en trauria res d'enfadar-s'hi. Passada una estona, sopaven... però ho feien al sofà, al voltant de la taula baixa de davant el televisor. Ell solia acabar més ràpid i també feia la digestió més tranquil·lament, ja que ben aviat li venia la son. Els anys no perdonaven. I cada nit es quedaven elles dues davant el televisor, llevat de la nit anterior, que na Rosa va dormir-hi. Però aquesta nit ambdues van dormir al llit.

IV

De bon matí, na Rosa es despertava abans i besava na Maria, a la galta o al front, sense voler despertar-la, esquivant els llavis... però no sempre podia evitar-ho... i na Maria es mig deixondia. A vegades la renyava, però després corresponia amb un altre bes, carícies i, si na Rosa tenia temps, potser arribaven al plaer. Tot això mentre en Francesc dormia, a l'altra habitació, paret amb paret.

Va passar una hora i, mentre na Rosa començava a treballar, na Maria s'aixecava del llit, on havia gandulejat força estona. De cop, va sentir un soroll que venia del celobert, on hi tenien la rentadora.

-Què és això?

-Jo!

Era en Francesc.

-Què fots?

-La porta, que no es pot obrir.

Quin gamarús, va pensar ella.

-Mira que ets idiota!

-Empeny!

Ella va empènyer i li va fotre la porta pel nas.

En Francesc regalimava sang i se'n va anar al seu bany.

-Ja podries anar amb un poc més de cura.

-No has dit que empengués?

Passà una altra hora i na Maria seguia el confinament estricte, mentre que en Francesc es va permetre baixar al garatge i ordenar un poc les coses del traster.

-No triguís, que circular per les zones comunes tampoc no està permès.

-Però si només...

-Jo ja t'he advertit.

A en Francesc tant li feia. No sortiria al carrer. Ningú el veuria, si no és que es topava amb algú. Quan va arribar al traster, va obrir aquella porta (s'obria cap endins, perquè cap a fora hagués colpejat el seu cotxe) i tantes coses el van aclaparar. Va començar a posar-hi un poc d'ordre i, quan ja havia passat mitja hora, va voler sortir, però no podia. Va buscar la clau i no la tenia. Ja sabia què havia passat. S'havia deixat la clau a fora i, sense voler, s'havia tancat. Ara no podia sortir. I tampoc no havia agafat el mòbil. Es va posar tranquil. En algun moment, na Maria baixaria. Va passar una hora i no va baixar ningú. Va començar a cridar, a colpejar la porta... Finalment, va sentir unes veus.

-Escolti, giri les claus!

Algú va girar les claus i ell va sortir disparat. El més estrany és que no va veure ningú. Quan pujava cap al pis, es feia un seguit de preguntes. S'havia quedat realment tancat? Havia sentit algú? Qui li havia girat la clau? Preguntes sense resposta per a una bogeria de confinament. Si durava gaire dies més, o es feia més savi amb tots els llibres que llegia o, com el Quixot, perdia completament el seny i començava a tenir visions.

Mentrestant, el matí anava corrent i es dirigia cap al migdia. N'Eugènia ja volia tancar.

-I per què no ho fem ja?

Na Rosa no va tornar a casa per a dinar. Na Maria va baixar a buscar-la, però va trobar la ferreteria tancada. Li va trucar, però res de res. Sempre saltava el contestador. Va trucar a la policia. I els agents de l'autoritat es van encarregar d'interrogar n'Eugènia. Aquest cop se li havia anat la mà, va posar-hi massa passió, en els seus jocs amorosos.